

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 572/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Michal Ševčík, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 34/2016 z 11. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 34/2016 z 11. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Daňového úradu Banská Bystrica č. 762995/2015 z 8. júna 2015, č. 763529/2015 z 8. júna 2015, č. 765423/2015 z 8. júna 2015, č. 766399/2015 z 8. júna 2015, č. 766775/2015 z 8. júna 2015, č. 767180/2015 z 8. júna 2015 (ďalej len „rozhodnutia daňového úradu“). Rozhodnutiami daňového úradu bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane za obdobie apríl až september 2013.

Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 112/2015-50 z 9. decembra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí daňového úradu zamietol.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«... správne rozhodnutie (t. j. rozhodnutie v správnom konaní) nie je v súlade so zákonmi a Ústavou Slovenskej republiky, pretože jeho úvahy a závery nie sú správne, pretože právne zaťažili konanie zásadnou vadou — nad rámec zákonných povinností a po predložení všetkých možných dokladov správne orgány a v súdnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky ako konečná inštitúcia skonštatovali neunesenie dôkazného bremena klientom, ktorý sa nijako nepričinil o danú situáciu a preto dôvod na zaplatenie uvedených súm nie je daný.*

Už v odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu DÚ BB ohľadne septembra 2013 z 19.02.2015 žalobca namietal procesný postup správneho orgánu. K nezákonnému postupu, predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia DÚ BB uvádzam najmä fakt, že výzvou DÚ BB z 26.11.2014 bol žalobca výslovne vyzvaný, aby predložil „písomné vyjadrenie k protokolu“ a označenie dôkazov... tak, ako je uvedené v poslednom odstavci predmetnej výzvy.

Na základe tejto výzvy splnil daňový subjekt túto povinnosť, a písomné vyjadrenie z 19.01.2015 podal v stanovenej lehote... O to prekvapivejšie potom vyznieva fakt,

že 17.02.2015 (teda po dvoch týždňoch) obdržal oznámenie správcu dane (datované z 23.01.2015), v ktorom správca dane uvádza, že vyjadrenie v písomnej forme k protokolu považuje za nepodané!

Iný záver správcu dane, že v mesiacoch apríl až september 2013 žalobca porušil ustanovenie § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. je nesprávny. Daňový úrad potom konštatuje, že daňová povinnosť nevznikla subjektu [REDAKOVANÉ], ale namiesto neho vznikla neznámemu subjektu. V tomto smere však žalobca vyčerpал dôkazné bremeno, ktoré je objektívne možné.»

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti uviedol argumentáciu, podľa ktorej si uplatnil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty oprávnene (predložené faktúry, doklady o úhradách prevodom na účet dodávateľa, výpis z telefonickkej evidencie, prehľad vozidiel sťažovateľa s odjazdenými kilometrami).

4. Sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu označených práv uviedol: „Sťažovateľ na tom, že správca dane nevedol žiadne dokazovanie, nakoľko z dostupných dokladov mu bolo zrejmé, že daňový subjekt skutočne uhrádzal za dodané pohonné hmoty prevodom na účet, kedy reálnosť obchodu bola potvrdená nielen úhradami, ale aj faktúrami a ich prílohami — dokladmi zo stáčania cisterny tak, ako to robia všetci dodávatelia. Rozhodnutia sú tak nepreskúmateľné a nezohľadňujú skutkový stav veci. Na uvedené súdy neprihliadli, ale nedôvodné tvrdili okolnosti typu, že sťažovateľ sa mal poznať s konateľom, a pod., čo je nemožné a v rozpore so spôsobom daného obchodu.

Až hodnotenie dôkazov a ich konfrontácia s vyjadreniami a dôkazmi daňového subjektu i počas výkonu daňovej kontroly umožňuje správcovi dane v štádiu vyrubovacieho konania vysloviť záver o vyrubení dane. Námietskami a vyjadreniami daňového subjektu sa musí kvalifikovane zaoberať správca dane a to najneskôr v odôvodnení rozhodnutia, preto daňový subjekt predložil aj doplňujúce doklady.

Správca dane nemôže prenášať dôkazné bremeno na subjekt tam, kde objektívne nesieha zodpovednosť daňového subjektu. Zisťovanie objektívnej pravdy sa u subjektu dostatočne preukázalo dokladmi, pričom ti subjekt nenesie a nemôže niesť zodpovednosť za vyjadrenia, vnútorné problémy, či vedenie účtovníctva tretích osôb, ich ďalšie správanie a pod.“

5. Podľa názoru sťažovateľa: „... postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k porušeniu práva sťažovateľa na riadny súdny proces. Sťažovateľ predložil všetky doklady, naplnil dôkazné bremeno a je absolútne nedôvodné mu dávať čokoľvek za vinu, keď štátna finančná správa vedie jeho odberateľa ako platcu DPH, nie je v zozname rizikových subjektov, avšak na záver sankcionuje sťažovateľa, ktorého kamiónová firma v obdobných prípadoch má k dispozícii absolútne identické doklady a vtedy je dôkazné bremeno unesené.

Najvyšší súd teda svojím právnym výkladom absolútne preniesol dôkazné bremeno na sťažovateľa a povýšil neutrálne zistenia (t. j. nemožnosť zistenia alebo vyjadrenia) nad doklady, ktoré poskytol sťažovateľ, dôsledkom čoho právo na spravodlivý proces bolo porušené. To určite nezakladá právo, aby závery správcu dane boli výsledkom ľubovôle, ale len princípu právnej istoty.“

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sžf/34/2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/112/2015-50 z 09.12.2015 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zároveň žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a prikázal vo veci ďalej konať.

Súčasne navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby zaviazal nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia spočívajúce v zastupovaní pred ústavným súdom.“

II.

7. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu. podľa ktorého *„Samotná existencia faktúry a zaúčtovanie daňových dokladov (faktúr) v súlade so zásadami účtovníctva ešte nezakladá podmienku možnosti uplatnenia práva na odpočítanie dane z prijatých zdaniteľných dodávok...“*

V daných prípadoch bol tovar - dodanie nafty fakturovaný spoločnosťou [REDACTED], ktorej konateľom mal byť [REDACTED]. Dňa 3. septembra 2014 bol na Finančnom úrade pre Olomoucký kraj, územné pracovisko v Olomouci, vypočutý svedok [REDACTED], z ktorého výpovede vyplynulo, že obchodná spoločnosť [REDACTED] nikdy neobchodovala s [REDACTED], nikdy neboli uzatvorené žiadne obchodné zmluvy. Vystavené faktúry pre [REDACTED] konateľ - [REDACTED] nikdy nevidel, nikdy nepodpísal a nebolo mu známe, že by spoločnosť tieto faktúry vystavila. O úhrade faktúr nevedel.

... úhrady žalobcu v prospech účtu v peňažnom ústave a preverovanie, kto z tohto účtu vyberal, nepotvrďuje dodanie tovaru od spoločnosti [REDACTED]. To, že žalobca vykonával kamiónovú prepravu a že jazdil počas celého roka 2013, čo vyplýva z tachometrov, evidencie, mýtného systému, výstupy z tankovacieho zariadenia na cisterne, taktiež nepreukazujú, že nafta bola dodaná spoločnosťou [REDACTED]. Správne orgány nepochybnili dodanie motorovej nafty od dodávateľa napr. [REDACTED] na druhej strane boli spochybnené dodávky od firmy [REDACTED].

Námietka v súvislosti s porušením procesného postupu v daňovom konaní. Je pravdou, že prvostupňový právny orgán sa dopustil procesného pochybenia, keď k písomnému vyjadreniu žalobcu z 19. januára 2015 zaujal stanovisko, podľa ktorého vyjadrenie v písomnej forme k protokolu doručené poštou považuje za nepodané. K tomuto postupu správneho orgánu súd uvádza: toto procesné pochybenie nie je takého charakteru, ktoré by malo mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Námietky boli podané ešte v čase, keď neboli vydané ani prvostupňové rozhodnutia. Iná situácia by bola v prípade, ak by správny orgán v súvislosti s tým, že by odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu bolo podané písomnou formou cestou poštového doručovateľa a správny orgán by bol nečinný v podstate z dôvodu, že odvolanie nebolo podané elektronickou formou a že by správny orgán považoval takéto odvolanie za nepodané a nepredložil by vec na rozhodnutie druhostupňovému správnenému orgánu. Išlo by o konanie proti nečinnosti správneho orgánu, čo sa v danom prípade nestalo, pretože námietky, ktoré žalobca uviedol vo vyjadrení z 19. januára 2015 mal žalobca možnosť použiť v odvolaní čo sa aj stalo a s týmito námietkami sa potom druhostupňový správny orgán - žalovaný na základe podaných odvolaní aj zaoberal.“.

8. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol: „Záveru krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby odvolací súd nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu dopĺňa nasledovné dôvody (§219 ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Preukázanie dodávok tovaru a služieb len Faktúrami a iným listinným dôkazom nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie.

Je potrebné poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už opakovane judikoval, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, zákon to neustanovuje ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa.

Pri posúdení zákonnosti rozhodnutia žalovaného neboli porušené práva žalobcu. Vykonaným dokazovaním bol dostatočne zistený skutkový stav a ďalšie dokazovanie, ktoré žalobca navrhoval, a to v podobe údajnej potreby zistenia, kto disponoval s účtom spoločnosti [REDAKOVANÉ] nie je potrebné a s posúdením veci tieto skutočnosti ani nijako nesúvisia, keďže nie sú dôkazom o tom, či sporné zdaniteľné obchody boli žalobcovi dodané spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Práve táto skutočnosť bola v tomto prípade sporná... V súvislosti so žalobcom predloženými dôkazmi, ktoré tvorili prílohu odvolania žalobcu voči rozsudku krajského súdu, odvolací súd poukazuje na nezmyselnosť a účelovosť tvrdenia žalobcu, že sa k priloženým dôkazom za rok 2013 a k verejne online dostupným údajom z portálu finstat.sk, dostal až po vynesení rozsudku krajského súdu z decembra 2015.

Daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal reálne nadobudnutie tovaru vyplývajúce z predložených dodávateľských faktúr, ako ani dokladov, či výpisov telefonických hovorov so šoférmi dodávateľskej spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Z postupu a rozhodnutí daňových orgánov ako aj krajského súdu nevyplýva ani to, že by hodnotili

dôkazy vykonané v daňovom konaní v prospech alebo neprospech len jednej strany, čím by porušili zásahu rovnosti zbraní a teda, že by pri hodnotení dôkazov účelne postupovali v neprospech žalobcu, čo žalobca v odvolaní voči rozsudku krajského súdu naznačil.

Je potrebné uviesť, že nevedomosť žalobcu o sídle a o osobe konateľa dodávateľskej spoločnosti naozaj vnáša značnú mieru pochybností o poctivosti obchodného styku medzi žalobcom a údajnou dodávateľskou spoločnosťou. Žalobca bol správcom dane upovedomený o zisteniach z daňovej kontroly, a teda, že správca dane sa opakovane dostavil na adresu sídla spoločnosti [REDAKOVANÉ] v budove však nenašiel priestory s označením predmetnej spoločnosti, napriek tomu žalobca trval na tvrdeniach, že s uvedenou spoločnosťou obchodoval, tá mu motorovú naftu dodávala, avšak tieto tvrdenia nijako nepodložil žiadnymi dôkazmi.“

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

12. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom

14. Sťažnosť v časti smerujúcej pre porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. K čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom (najmä Občianskym súdnym poriadkom) splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Výklad ustanovení Občianskeho súdneho poriadku zo strany súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy musí rešpektovať ústavné garancie práva na súdnu ochranu. Pri samotnom prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom sa uplatňujú princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. napr. IV. ÚS 102/08).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané

a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. II. ÚS 386/2017, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochrany účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

18. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v citovaných odsekoch napadnutého rozsudku aj s poukazom na odôvodnenie rozsudku krajského súdu dal odpoveď na ťažiskový argument sťažovateľa, podľa ktorého *„Najvyšší súd teda svojím právnym výkladom absolútne preniesol dôkazné bremeno na sťažovateľa...“*.

19. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu. Postup najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

20. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 3/2018, I. ÚS 78/2018).

21. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu

ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom

22. Ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [*hard core of public-authority prerogatives* (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31)]. Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35).

V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľovi neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale vyrubili mu daň, ktorú bol povinný platiť na základe platných právnych predpisov, a následne nepovolili obnovu právoplatne skončeného daňového konania. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82).

Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. II. ÚS 245/2018, II. ÚS 181/2017).

23. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd

sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2018